

Forfatter: Biehl, Charlotta Dorothea

Titel: Udrag fra Mit ubetydelige Levnets Løb

Citation: Biehl, Charlotta Dorothea: "Mit ubetydelige Levnets Løb", i Biehl, Charlotta Dorothea: *Mit ubetydelige Levnets Løb*, udg. af Marianne Alenius, Museum Tusulanum, 1986, s. 111. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-biehl01-shoot-idm139639966805568/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Mit ubetydelige Levnets Løb

ste og værdigste Medlem tilkiendte det Premien, saa saae heele Verden Forskiellen paa Begges Dom. *Luxdorph* gjorde mig mange Undskyldninger; tilstod mig, at *Træskov* maaskee havde kundet snapped et og andet op, af hvad han i fortroelighed havde talet med hans værdige Fader. Men at det var Ord uden Forbindelse og ilde forstaaet havde jeg det stærkeste Beviis paa i Forskiellen imellem den Critique, jeg havde under hans egen Haand og den *Træskov* fældede i hans Navn; jmidlertid vilde han siige den unge Herre, et par Ord, som han haabede, skulde for Fremtiden Betage ham Lysten at raabe noget op paa *Auctioner*, som ikke stod paa *Catalogus*.

34 For at straffe *Luxdorph* for hans Uforsigtighed sendte jeg den kiedlige Daatter til Sælskabet i Steden for den forelskede Ven, som han var saa forliebt i; og som voldte mig megen Ubehagelighed; thi da den Blev spillet fandt nogle unge *Officiere* sig fornærmet ved den og gjorde *Cabaler* imod Stykket i det Forsæt at tvinge *Acteurene* til at Lade Dækket gaac ned; de opdigtede Ting, der skulde staae i den, som der hverken var, eller nogen fornuftig kunde falde paa at der skulde være, saa at de, som aldrig kiendte det mindste til Stykket Lode sig hværve til at være imod det, endskiønt de siden skammede sig derved. Jeg Blev strax underrettet derom, og skrev *Gouverneuren* saa vel som Politimesteren til desangaaende, og da jeg havde gjort det, lod jeg mig ikke mærke det aller mindste dermed for nogen; siden min Faders Hidsighed var det jeg frygtede meest for, og gik lige saa roelig paa Skuepladsen, som om jeg ikke havde havt mindste Deel i Stykket. I den Anden Act, da *Officiere* gav sig til at *exercere* for sin Elskede, Begyndte De uroelige at stampe, *Gouverneuren* Bad dem være roelige eller gaac Bort, men da de ikke Lystrede, Befalede han Stats *Adjudanten*, som han havde med sig, at *arrete* og bringe til Hoved Vagten alle de der gjorde mindste Bevægelser; og da

de saae at det var Alvor forføyede de sig Bort. Dog blev der over Tyve *Officierer* tilbage, som ikke allene møerede sig meget vel, men endog klappede og raabte *Brava* op til min *Loge* da Stykket var ude.

25 Nogle Dage efter Bekom jeg et Brev opfyldt med de skamme-
ligste Trudsler og Bebrejdelser fra *Militair Etaten*; havde
jeg været hævnigerrig, havde jeg kundet Bragt Skrивeren i en
meget ubeha-ge)lig Forfatning; thi jeg kunde kun sendt Overbrin-
30 geren, der var en Soldat, til *Gouverneuren*, siden han var saa
ilde underrettet at han blev og begierede Drikke Penge. *Gouver-
neuren* Bebrejdede mig det meget, men jeg svarede ham: at jeg
skrev for at Bedre og ikke at skade; han bad mig derpaa at lade
ham faae Brevet, men det vilde jeg lige saa lidet, jeg sagde, at
dersom han vilde have en *Verificeret Copie* under min Haand, den
35 skulde han faae for at stille sin Nysgierrighed, men *Originalen* fik
han ikke. Han spurgte mig hvorfor? Og jeg svarede ham, jeg kiend-
te Skrивeren, og frygtede for, at han maatte ligesaa, min Pligt
var at tilgive, men hans var at straffe, og det der nu var mit
Livs Fornøjelse, vilde Blive mig en stedse varende Bebrejdelse
40 det første det gav Anledning til et Menneskes Ulykke. Nogen
Tid efter kom jeg i Sælskab med Skrивeren, som var en *Major
Møller*, der ved sin store Brütalite havde erhvervet sig det Til-
navn *Svend Fielding*. For at viise ham hvor lidet hans Brev rørte
mig fortalte jeg Sælskabet hvorledes jeg havde faaet det, dets Jnd-
45 hold og Budets Fordring om Drikke penge, som jeg ogsaa havde
fyldestgiort, med det Tillæg: at Skrивeren i sin Samvittighed
maatte føle sin Sag meget slettere end jeg min, siden jeg havde kiendt
mig ved *Comedien*, men han torde ikke kiende sig ved Brevet.

35 Jeg havde den Lykke at staae meget høyt anskreven hos *Saly*, saa
at han kaldte mig *le Tresor de Dannemarck*. Han var meget opbragt
mod *Officierene* og meddeelte den alting formaaende Franske *Ambas-*